

РЕШЕНИЕ

№ 1153

гр. София, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 01.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **10384** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 95 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба, подадена от Н. М. Н.- [населено място] ж. к. И. бл. 56 вх.3 ет. 3, ап.100, чрез адв. Д. П.- С., [улица] ет.6 офис 26 срещу Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с изх. № 11 94 -14- 26 #3/29.03.2023г., издадено от инспектор по приходите при ТД на НАП– С., Офис „К. поляна“, което е потвърдено с Решение № 11/25.04.2023г. на Директора на ТД на НАП– [населено място].

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт.Посочва се, че е изпълнен критерия по чл. 4 ал.1 т. 2 от Закон за данъците върху доходите на физическите лица – „ Местно физическо лице, без оглед на гражданството, е лице: което пребивава на територията на България повече от 183 дни през всеки 12-месечен период“.Административният орган, като е приел обратното, е издал материално незаконосъобразен акт, подлежащ на отмяна. Искане за отмяна на Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с изх. № 11 94 -14- 26 #3/29.03.2023г. и се претендират разноси по делото за ДТ и адвокатско възнаграждение. В съдебно заседание жалбата се поддържа по съображенията в същата, от адв. Д. П.. Посочва се, че критериите на чл. 4, ал. 1 ЗДДФЛ за местно лице са алтернативни и достатъчно наличието на един от тях, за да бъде издадено исканото удостоверение. Искат се отмяна на оспорения акт и се претендират присъждане на направените разноси по делото.

Ответникът, чрез процесуален представител - юрисконсулт Ч., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП, редовно уведомена по реда на чл.138 ал.2 от АПК не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Н. е подала искане за издаване на удостоверение за место лице с вх. №1194-14-26/02.03.2023г. на ТД на НАП- С.- Офис К. поляна/ л.25/ за 2022г. Удостоверението, което се искало, следвало да послужи в Кралство Н. Във връзка с това органът по приходите е изпратил Искане за предоставяне на документи и информация от данъчно задължено лице с изх.№1194-14-26#1/13.03.2022г. На 16. 03. 2022г. от Н. Н. са представени обяснителна записка, ведно с приложени документи – удостоверение за настоящ адрес / в [населено място],[жк], вх.3, ет.3, ап.100/; справка за приети документи, издадена от НАП; фактури от 08.07. 2022г., изд. от „Резон“ ЕООД- [населено място], за превод на документи, разписки от ИЗИПЕЙ за извършени плащания към кредитни институции- 18 бр.; нареждане- разписка от КВС Банк- 2 бр. за плащане на вноса по кредит на 29.11.2022г. и теглене на суми от лицето на 19.12.2022г.; извлечение за общо потребление за мобилен/ фиксиран номер – 2 бр. , отнасящи се за периоди от 25.06.2022г. до 24.08. 2022г. и от 25.07.2022г. до 24.08. 2022г.

Представените разписки от ИЗИПЕЙ АД С., от каси - С. М. МОЛ, С.- Метростанция В. и др., са от множество различни дати за периода от 18. 07. 2022г. до 22.12.2022 г. Органът по приходите, във връзка с приложените документи, дадените обяснения и след проверка в информационните системи на НАП е приел следното:

- лицето е български гражданин;
- има представено удостоверение за настоящ адрес в България, но няма данни да е пребивавало в България повече от 183 дни през 2022г.;
- няма данни за подадена годишна данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ за получените доходи в България и чужбина за 2021г. и 2022г.;
- има данни за подадено уведомление по чл. 62, ал.5 от КТ за наето по трудово правоотношение лице от следните дружества: „Царски 1001“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] от 29.08.2022г. до 01.09.2022г.; от „СуиКо“ ЕООД с[ЕИК] от 13.10.2022г. до 18.10.2022г. и от „Мелексис България“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] с дата на сключване от 04.11.2022г. – действаш;
- лицето е с прекъснати здравноосигурителни права;
- няма данни за притежавано движимо и недвижимо имущество в България;
- няма данъчни и осигурителни задължения;
- за 2022г. получените доходи са от горепосочените търговски дружества;
- за периода от 2021г. до датата на проверката има данни за сключен договор с мобилен оператор.

Във връзка с гореизложеното, инспекторът по приходите в ТД на НАП С., Офис „К. поляна“ е приел, че не е налице основание за издаване на удостоверение за местно лице за 2022г., тъй като Н. има постоянен адрес в България, но няма данни да е пребивавала в България повече от 183 дни и центърът на жизнените ѝ интереси не се намира в България. С оглед на това, ответният административен орган е издал

процесното Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с изх. № 11 94 -14- 26 #3/29.03.2023г.

Отказът е бил обжалван от Н. по административен ред, пред директора на ТД на НАП [населено място].

Допълнително, жалбоподателката е представила удостоверение от МВР, отдел „Български документи за самоличност“ с регистрирано излизане от страната на 23.11.2021г. и влизане на 10.06.2022г. без данни за последващо напускане на пределите на Република България.

Оспореното Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с изх. № 11 94 -14- 26 #3/29.03.2023г., издадено от инспектор по приходите при ТД на НАП– С., Офис К. поляна, е било потвърдено с Решение № 11/25.04.2023г. на Директор на ТД на НАП– [населено място].

Директорът на ТД на НАП– [населено място] в своя акт, е посочил, че действително съгласно представеното удостоверение от МВР-БДС е видно, че Н. се е завърнала на територията на РБ на 10.06.2022г. и няма последващи данни за излизане. Според директора това не изключвало възможността Н. да е напускала територията на страната след 10. 06.2022г. Това е било така, защото от 01. 01.2007г. РБ е член на ЕС и съгласно Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 29.04.2004 г., българските граждани се проверяват на ГКПП по метода „Преценка на риска“, в резултат на което данните за пътуванията им в интегрираната информационна система „Граничен контрол“ са непълни след тази дата. Последното обстоятелство е било изрично отразено в представената справка на МВР -БДС. В тежест на жалбоподателя било да докаже, че действително е пребивавал в страната повече от 183 дни за календарната 2022г., което не се е случило. Неотносими към спора били представените от жалбоподателя писмени доказателства за използването на телекомуникационни услуги, както и за тяхното потребление; разписки за заплатени вноски по кредити и теглене на сума от банка; пощенска разписка за върната пратка; фактури за превод; те не носели доказателствена стойност, от която да се установи трайно пребиваване на лицето на територията на страната. Същевременно, не били представени разписки за заплащане на комунални услуги- електричество, вода, които според директора явно са относими към казуса. При обжалването по административен ред е прието още, че пред органа по приходите и пред директора на ТД на НАП– [населено място] не са били представени доказателства, от които да може да се установи, че центърът на жизнени интереси на Н. е на територията на Република България през 2022г.

Решение № 11/25.04.2023г. на Директора на ТД на НАП– [населено място] е било връчено на Н. с обратна разписка, на 19.10.2023г. Останала недоволна от резултата от обжалването по административен ред, на 26.10. 2023г., Н. е подала жалба до АССГ.

По делото са приети като писмени доказателства, представените с административната преписка и тези, представени от жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема следното от правна страна:

Жалбата е подадена в срока по чл. 95, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Уреденото в глава дванадесета от ДОПК производство е по извършване на административни услуги, главата е озаглавена „Административно обслужване“, и в

чл. 88, ал. 1 от ДОПК изрично се сочи, че обслужването по смисъла на тази глава се извършва чрез издаване на документи от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения. Съгласно чл. 17, ал. 1, т. 7 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, задължените лица имат право да искат издаването и да получават в срок актове или други документи, с които се удостоверяват факти с правно значение или се признава или отрича съществуването на права или задължения, когато имат правен интерес от това. Административното обслужване, по смисъла на глава дванадесета от кодекса, се извършва чрез издаване на документи от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения. По силата на чл. 88 от ДОПК, органите на ТД на НАП издават документи от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения. Документът по чл. 88 се издава по искане на заинтересованото лице, отправено до компетентната териториална дирекция. Визираната разпоредба кореспондира с нормата на чл. 17, ал. 1, т. 7 от ДОПК. Поисканите документи се издават в 7-дневен срок, ако не е предвиден по-кратък срок. Непроизнасянето в срок по искането за издаване на документа се смята за мълчалив отказ. На основание чл. 89, ал. 3 от ДОПК към искането по чл. 88, ал. 1 се прилагат необходимите за издаването на документа доказателства, ако това е предвидено в нормативен акт. Съгласно чл. 95, ал.1 от ДОПК отказът за издаване на документ може да се обжалва пред административния съд по постоянния адрес / или седалището/ на лицето. Разпоредбата на чл. 95, ал.2 от ДОПК повелява, че не може да се оспорва пред съд съдържанието на документ. Видно от разпоредбата на чл. 95, ал. 3 ДОПК, жалбата до съда може да се подаде, след като е изчерпана възможността или е изтекъл срокът за обжалване по административен ред, следователно обжалването по административен ред не е задължително. По силата на чл. 97 от ДОПК решението на административния съд е окончателно.

Съобразно разпоредбата на чл. 95, ал. 1 от ДОПК в настоящото производство на контрол за законосъобразност подлежи Решение с изх. № 11 94 -14- 26 #3/29.03.2023г., издадено от инспектор по приходите при ТД на НАП– С.,Офис "К. поляна", с което е постановен отказ за издаване на удостоверение за местно лице.

Оспореното решение е издадено от орган, който разполага с материална компетентност. Не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, които да обосновават отмяна на акта.

Спорът е във връзка с приложението на материалния закон.

В случая административното производство е образувано по подадено от жалбоподателя искане за издаване на удостоверение за местно лице за 2022 г., което да послужи в Н..

Критериите, според които едно физическо лице може да се определи като местно /без оглед на неговото гражданство/ са регламентирани с чл. 4, ал. 1 ЗДФЛ: 1. което има постоянен адрес в България, или 2. което пребивава на територията на България повече от 183 дни през всеки 12-месечен период, или 3. което е изпратено в чужбина от българската държава, от нейни органи и/или организации, от български предприятия, и членовете на неговото семейство, или 4. чийто център на жизнени интереси се намира в България. Посочените предпоставки са алтернативно предвидени.

С чл. 4, ал. 3 и 5 ЗДФЛ са регламентирани условията изключващи приложимостта на критериите по чл. 4, ал. 1 т. 1 и 2 като съгласно, ал. 3, ако периодът на престой в

България е единствено с цел обучение или медицинско лечение, той не се смята за пребиваване в България, а според ал. 5, дори едно физическо лице да има постоянен адрес в България, ако центърът на жизнените му интереси не се намира в страната, то не е местно лице по смисъла на закона. С чл. 4, ал. 4 ЗДДФЛ легално е дефинирано кога центърът на жизнените интереси на едно лице се намира в България като съгласно разпоредбата това е в случаите, когато интересите му са тясно свързани със страната - за определянето на последното като критерии са посочени семейството, собствеността, мястото, от което лицето осъществява трудова, професионална или стопанска дейност, и мястото, от което управлява собствеността си. Визираната норма сочи, че статусът на местно лице на България се определя за цялата календарна /данъчна/ година и не зависи от гражданството на лицето, а дефинирането на едно физическо лице като местно или чуждестранно е обуславящо за определяне на данъчните му задължения. Местните физически лица са носители на задължението за данъци за придобити доходи от източници в Република България и в чужбина, а чуждестранните физически лица - само за придобити доходи от източници в Република България - арг. от чл. 6 и 7 от ЗДДФЛ.

В разглеждания случай жалбоподателят твърди, че отговаря на критериите, предвидени с чл. 4, ал. 1, т. 2 ЗДДФЛ, тъй като пребивава на територията на България повече от 183 дни. От представената по делото справка от МВР – БДС е видно, че жалбоподателката Н. се е завърнала на територията на РБ на 10.06.2022г. и няма последващи данни за напускане. Съгласно приложеното удостоверение за настоящ адрес, жалбоподателката е с настоящ адрес в [населено място],[жк], вх.3, ет.3, ап.100, където се установява, че тя живее след завръщането си в страната на 10.06.2022г. Без значение е дали жилището е собствено или наето, след като е ползвано от жалбоподателката, както е ирелевантно, при разглеждане на предпоставките по чл. 4, ал. 1, т.2 ЗДДФЛ, дали са представени доказателства за заплащани и от кого разходи за комунални услуги. От справката за актуално състояние на всички трудови договори за жалбоподателката е видно, че след завръщането си в Р България, Н. е наета по трудово правоотношение от „Царски 1001“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] от 29.08.2022г. до 01.09.2022г.; от „СуиКо“ ЕООД с[ЕИК] от 13.10.2022г. до 18.10.2022г. и от „Мелексис България“ ЕООД, Е.р-н, М.“,[жк], ул. „С. Шосе“, № 2 като тук договорът е с дата на сключване от 04.11.2022г. – действаш. Пребиваването на жалбоподателката в страната от 10.06.2022г. до края на календарната 2022г. – за повече от 183 дни, се установява не само от горепосочените справки – от МВР-БДС и за сключени ТД, но така също и от приложените фактури, извлечения, разписки за плащания в страната за разглеждания период, описани във фактологията, очевидно относими към разглеждания казус. По делото е установено, че Н. се е завърнала на 10.06.2022г. и оттогава живее и работи по трудово правоотношение в страната / последно по такова с работодателя "МЕЛЕКСИС БЪЛГАРИЯ" ЕООД с ЕИК[ЕИК]/ за повече от 183 дни за разглежданата календарна 2022 година, респективно е местно лице по критерия на чл. 4, ал. 1, т.2 ЗДДФЛ, като не е налице изключението по ал. 3, а именно периодът на престой в България да е единствено и само с цел обучение или медицинско лечение. Като е стигнал до обратните изводи, органът по приходите е постановил едно незаконосъобразно решение за отказ в противоречие с доказателствата по делото и материалния закон, което следва да бъде отменено. Административната преписка следва да бъде върната /чл. 96 ДОПК/ на компетентния орган по приходите, при ТД на НАП – С., Офис „К. поляна“, който да

издаде на Н. М. Н. удостоверение за местно лице.

Отмяната на оспорения административен акт обуславя основателност на претенцията на жалбоподателя, за възстановяване разноските за водене на делото – 10 лева държавна такса и 300 лева заплатено възнаграждение на адвокат.

Мотивиран така и на основание чл. 96, чл. 97 ДОПК, Съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с изх. № 11 94 -14- 26 #3/29.03.2023г., издадено от инспектор по приходите при ТД на НАП– С., Офис „К. поляна“, потвърдено с Решение № 11/25.04.2023г. на Директора на ТД на НАП– [населено място].

ОСЪЖДА ТД на НАП С. да заплати на Н. М. Н., ЕГН [ЕГН] сумата от 310 лева за разноси по делото.

ИЗПРАЩА административната преписка на органа по приходите, при ТД на НАП, Офис „К. поляна“ за изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: